Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№17
06.08.2015

НАЦІОНАЛІЗМ В СЕРЦЯХ У ПАТРІОТІВ

ПРИХОВАНА ДІЙСНІСТЬ

ЖИТТЯ В ОКУПАЦІЇ

Буває такий стан, коли бачиш жах уві сні, і все-таки розумієш, що це сон. І від цього розуміння стає якось легше: ось зараз я відкрию очі, і нічого страшного та мерзенного поруч не буде, тому що все це сон, а уява — вона інша... На жаль, вже більше року я живу як у жахливому сні, та іноді боюся відкрити повіки, тому що сон — він не закінчується!

Але мені доводиться відкривати очі, щоб дивитися, бачити, спостерігати та запам'ятовувати.

Сьогодні Донецьк хворий. Ще вчора — успішний красень, щедрий господар, сьогодні він нагадує жебрака, хворого на сказ, від якого всі в жаху сахаються в сторони.

Мітинг за єдність України у Донецьку, березень 2014 року

Центр Донецька, як і раніше, чистий та охайний: тут і траву прибрано, і свіжу розмітку на дорогах нанесено. Донецькі комунальники — це якийсь феномен. Де вони беруть душевні сили та ресурси забезпечувати чистоту в місті — для мене загадка.

Але що далі від центру — то більше видно сліди занедбаності. Руїни будівель, дахи з отворами від снарядів, розбиті вікна, понівечений асфальт — усе це створює похмурий антураж. А про передмістя годі й говорити — воно і раніше було далеким від ідеалу, а зараз воно дедалі більше приходить у стан, коли фантастична субстанція з відчуження й страху накрила колись багатолюдні міста, висмоктала з них життя.

Колись Донецьк намагався бути успішним центром Української промисловості. Та сьогодні ситуація жахлива. З усіх донецьких шахт сьогодні працюють одиниці — ім. Засядька та ім. Скочинського. Інші стоять, їх заливають ґрунтові води, які вже ніхто не відкачує. А це для шахти — смерть. Зваляться підмиті опори — і все. Крім того, мертві шахти загрожують екологічному стану міста.

Більшість підприємств не працює, а які працюють — то лише епізодично. Численні білборди, що раніше заклично та кокетливо пропонували щось придбати, кудись поїхати, щось подивитися, чимось скористатися, сьогодні сиротливо розмахують лахміттям торішніх постерів, на яких ще збереглися уривки мирного Українського життя.

Сьогодні Донецьк — це заіржавілі рейки й заросле бур'яном залізничне полотно, застиглі покручені вагони з порожніми очницями вікон. Залізничний вокзал, який приймав і відправляв щодоби кілька десятків пасажирських поїздів і електричок, тепер виглядає, як декорація до фільму жахів: бите скло, згорілий пластик, знівечений профіль, немов вивернуті назовні ребра невідомої тварини.

ІМІТАЦІЯ СТАБІЛЬНОСТІ

Донецьк ретельно гримується й намагається видати себе за «столицю днр». Підприємствам та установам розсилаються листи з погрозами, щоб ті вивісили на фасадах бридку ганчірку — так званий «державний прапор». Тепер взялися в наказовому порядку міняти таблички. Південний автовокзал перейменували у «Южный». Імовірно, це через вроджену ввічливість «шахтарі» з Бурятії не розуміють, що таке Південь.

Але на стовпах і опорах знову й знову з'являються зображення Українського прапора і вже легендарне ПТН-ПНХ. Нещодавно невідомі обписали паркан віршами Сосюри. Сміливці! З цими проявами «вандалізму» місцеві «влади», звичайно, борються зафарбовують, замазують. Але крамольні написи все одно з'являються. Все Українське тепер під забороною, інакше — підвал і тортури.

«РЕСПУБЛІКАНСЬКА» КАТІВНЯ

Підвали «МГБ» — найбільш моторошне місце, куди ризикує потрапити практично кожний — і цивільний, який не встиг до «комендантської години» потрапити додому, хоча вулиці порожніють вже ближче до 9 вечора, і «ополченець», який відмовився вступати до так званої «армії новоросії». Також за будь-яке порушення правил життя нової донецької «влади» або за доносом сусідів, наприклад, за Українську музику. Ті, хто побував у цьому малопривабливому місці, виходять зі зламаними ребрами, пальцями, з переламаними ногами. Комусь не судилося вийти звідти взагалі.

ЛЮДИ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Так, до Донецька повернулися багато його жителів. Багато повернулося з Росії. Вони говорять: «Ми там нікому не потрібні!». Так, солодкі глазуровані пряники для «біженців з Південного Сходу України», якими трясли в ефірі російських телеканалів високопосадовці, здавалося, дружньої раніше країни, виявилися майстерно зробленими муляжами — красиво, але неїстівне. І кинулися бідолахи назад до рідної гавані, де їх, відверто кажучи, теж ніхто не чекає. Роботи немає, виробництво стоїть, ціни на продукти, на промислові товари, на паливо — захмарні. Добре ще, якщо приватне житло не розбомбили або не рознесли місцеві мародери. Жити можна. Вірніше — виживати.

У Донецьку досить багато людей: ось матусі з дітьми гуляють бульваром Пушкіна — в 2 км від цього самого будинку колишнього СБУ, де катують людей. От машини мчать Ленінським проспектом, вже без звичних заторів. Ось біля колишнього магазину шахти ім. Засядька щодня товпляться люди — чекають «гуманітарку».

Їздить громадський транспорт. Тут можна почути найостанніші новини: де сьогодні пенсіонерам та сім'ям з малолітніми дітьми видають продуктові набори від Червоного Хреста та Фонду «Поможем», за яке число якого місяця видають «пенсію», де в житлових кварталах місцеві «захисники» поставили «Гради» та обстрілювали Мар'їнку або Піски, «а потом они быстро уехали, а Михалычу ответка в крышу прилетела».

Оселя жителів Донеччини, зруйнована терористами

КУРС ВАЛЮТ

Банки, численні офіси, автосалони, магазини — закриті. Написи в скляних вітринах, на забитих фанерою дверях, на опущених ролетах волають: «Аренда», «Продам», «Ремонт», «Распродажа». Подекуди від руки невпевнено написано: «Ми відкрилися». Щоб купити потрібну річ, треба обдзвонити, об'їздити два десятки магазинів, часто — безрезультатно. Щоб скупитися на ринку, його треба обійти пару разів вздовж і впоперек. Всі продукти, промтовари, одяг, запчастини коштують дуже дорого, у кілька разів дорожче, ніж на неокупованій території. Розплачуватися за товар можна рублями та гривнями, і хоча курс гривні до рубля 1:2. Великій гривневій купюрі будь-який продавець буде радий і дасть хорошу знижку.

ПЛІЧ-О-ПЛІЧ ЗІ ЗРАДНИКАМИ

Найогидніше в Донецьку — це атмосфера. Бридко спостерігати не тільки чужих людей з автоматичною зброєю, нестерпно знати, що ти живеш в одному будинку, їздиш тими ж вулицями, дихаєш тим же повітрям що і зрадники. Вже рік і три місяці пройшло відтоді, коли вірус українофобства з присмаком легких грошей вразив моїх співгромадян.

Так, хтось розумнішає, а хтось продовжує деградувати. Це страшніше, ніж обстріли. Задихаюся не тільки я сама. Людей, що не продали, не зрадили Україні в Донецьку багато, молодих і старих, таких різних, але з'єднаних однією думкою, одним бажанням — до Донецьку прийде мир. До Українського Донецьку таки прийде мир!

І коли наші Українські хлопці виб'ють рашиську нечисть з Донбасу, помножать на нуль усіх місцевих орків, що завдали стільки горя й шкоди моїй країні — ми будемо зустрічати вас у НАШОМУ Донецьку, з квітами, з пиріжками, зі сльозами та обіймами. Я знаю, так буде, я це відчуваю. І ми готові чекати вас стільки, скільки треба.

Та, будь ласка, не зволікайте!

Платина, м. Донецьк

НА ФРОНТІ

НЕ ЗРАДИТИ ТА НЕ ЗАЛИШИТИ У БІДІ

розповідь офіцера полку «Азов»

Йому двадцять один рік. Позивний — Роло. Він часто посміхається, щиро вірить у перемогу і вважає, що війна — це його справа. Він прийшов сюди не заради грошей чи слави. Для нього найбільша винагорода — процвітаюча та сильна Україна, в якій будуть жити вільні та розумні люди.

Наша розмова з Роло відбулась в окопі на лівому фланзі наших позицій у Широкиному.

Війна стала нелегким випробуванням для багатьох воїнів, зокрема і для Роло. Одна справа спати в холодному окопі, чи днями сидіти під обстрілами і зовсім інша — бачити смерть людей, які вже стали рідними.

— *У моменти, коли ти когось втрачаєш або бачиш страждання, особливо зараз, коли в Широкиному все спалено, все горить, звісно, стає дуже боляче,* — говорить Роло.

Сюди прийшли хлопці, які добровільно залишили свій дім, комфорт, сім'ю. Воїни прийшли сюди заради майбутнього покоління. Щоб майбутнє було кращим, ніж сьогодення самих захисників. Важливо, щоб всі розуміли, наскільки велику ціну може заплатити воїн, який пішов на захист України.

— *Хочеться щоб люди жили щасливо і по-справжньому, а не виживали, як це відбувається зараз. Хлопці жертвують своїми зручностями, своїм відпочинком, своїми життями саме заради цього,* — розповідає боєць.

Особливо велику увагу Роло звертає на те, що ця війна забирає кращих представників Української нації. У той же час, інша сторона конфлікту кидає у бій лиш людський непотріб. Та Українець не має права забувати жодного воїна, який пішов на захист нашої держави, на захист людей, на захист своєї рідної землі.

— Ми тут втрачаємо людей, найкращих членів свого суспільства, втрачаємо цвіт нації, а та сторона скидає сюди якісь деструктивні елементи.

Йде нерівноцінний обмін, — додає він.

Життя на передовій значно відрізняється від цивільного. У деяких моментах тут є й своєрідна військова романтика: життя в окопах, у сховищах та бліндажах, їжа та чай на вогнищі, спів птахів... Але є й інша сторона: обстріли, вибухи, багнюка, рани, кров, смерть.

У кожного солдата тут свої задачі: вести спостереження, доповідати, пильнувати. Головне — у потрібний момент подавити та відкинути ворога назад. Щоб не дати можливості навіть мріяти про захоплення Маріуполя.

Зимовий обстріл мирного міста Роло згадує з великим сумом. Його посмішка вмить зникає, а лице стає серйозним та задумливим. У всіх азовців ті події викликають сум. Уява малює жахливі картини спогадів. Московські найманці безжально понищили не тільки домівки, автомобілі та майно мирних жителів, але й людські життя та долі. Тоді «Азов» ще раз дав клятву, що захищатиме ці землі до кінця. Місія кожного азовця — оберігати це місто та цих людей, не ступивши ані кроку назад і не давши ворогу шансу напасти на Маріуполь.

— *Не хочеться знову спостерігати обстріли «ГРАД-ами» Маріуполя, мертвих дітей та інші жахливі речі.*

Я вважаю, що краще ворога зупинити й добивати та запобігти обстрілам міста.

Для багатьох захисників України війна стала життям. Хтось таким чином самовиражається, для когось це змога служити нації і Батьківщині. Хтось тут просто працює, для інших це стало справою життя. Для кожного це щось своє, особисте. Та мета у нас одна — перемога. Тільки вона дасть змогу будувати вільну Україну.

Людина, яка побувала на передовій, починає розуміти сенс звичайного рукостискання, дружби й братерства. Війна загартовує всю націю. Вона ставить вибір: чи зможемо ми бути вільною та процвітаючою державою, чи будемо, як наші східні сусіди, у переважній більшості — біомасою.

— Ми або станемо панами на своїй землі, або будемо рабами. Ми повинні розвиватись, бути великою нацією, народом, достойним наших предків, — говорить Роло.

Сьогодні йде багато розмов з приводу демілітаризації Широкиного. Люди різні й мають різні пріоритети. Одні хочуть миру за будь-яку ціну, дехто впадає у відчай. Та є сильні духом, які вірять у нашу перемогу. Роло і його побратими готові стояти на своїх позиціях до останнього подиху. Відійти — означає проявити слабкість, прогнутися і, можливо, втратити наші землі аж до самого Дніпра. Цього не має статися.

— *Багато хто в Україні виступає за мир за будь-яких умов.*

Думаю, краще виграти, ніж мати поганий мир. Такий, за якого доведеться відступити до самого Дніпра, віддавши півкраїни. Чи вартий того цей мир?

Взагалі, навіщо тоді було воювати, втрачати людей, калічити долі? — обурюється Роло.

В Україні існують два різні виміри. В одному йде війна: гинуть люди, лунають вибухи, постріли, їздять військові, карети швидкої допомоги, ллються сльози та кров. В іншому все інакше — мир і спокій. Для людей у цьому вимірі війни наче не існує.

Тим, хто захищає Україну на фронті, важливо демонструвати свою підтримку. Це є наснагою для воїна. Моральна підтримка дає розуміння, за кого він прийшов ризикувати своїм життям.

— *Бійці запитують себе: «Для чого мені це? Чому я борюся, а інші забивають на всі події у країні? Це ж потрібно не тільки мені». Кожного разу на виборах люди банально повторюють свої помилки. Чи варте життя та здоров'я моїх друзів того, щоб основна частина населення залишалась біомасою?*

Роло пояснює, що фактор, який віддаляє нашу перемогу — це люди, які намагаються не помічати війни. Закрити очі на все та пересидіти.

— *В нас є потенціал виграти цю війну. Ми бачимо, що стояння на позиціях і непросування вперед дається нам більшими втратами, ніж при спробі добитися успіху.*

Якщо би у Широкинській операції було задіяно більше людей та підрозділів, то ми могли би дійти до нашого кордону.

А так дійшли до Широкиного й стали, — пояснює Роло.

Для багатьох азовців Маріуполь став рідним містом. Це той край, за який вони готові віддати життя. Вже більше року Українські воїни оберігають його, як свою рідну домівку. Тут різні хлопці, з різних регіонів України. Воювати за свою рідну країну приїхали й Українці з діаспори, з різних куточків світу. У кожного свої погляди на життя, але вони стали на захист Маріуполя з високо піднятою головою та із зарядженою зброєю. Ці воїни готові віддати все і до останнього, аби маріупольці та решта Українців змогли й надалі жити посміхаючись і радіючи кожному новому дню.

— *Я тут прожив вже рік, і ці місця стали для мене рідними. Маріуполь є символом «Азова». Це місто є форпостом, фортецею, що оберігає нашу територію від подальшого наступу ворога.*

Маріуполь став рідним, моїм містом.

— *Люди посміхаються військовим, привітно махають руками та вітаються. Це безцінний фактор моральної підтримки. Я особливо люблю їздити зверху на «броні», зокрема на БТР. Коли проїжджаєш колоною техніки і тобі махають, просто вітають — це дуже підсилює завзяття до боротьби, до оборони Маріуполя. Це мотивує не кидати, не зрадити цих людей, не залишати їх у біді.*

Розмовляв Журналій

ПОЛІТИКА І СУСПІЛЬСТВО

ЗБРОЯ - ВІД ВОГНЕПАЛЬНОЇ - ДО ПОЛІТИЧНОЇ

Президент і генералітет вже вкотре звертаються до Української національно-свідомої спільноти з впертою вимогою припинити відслідковувати їхні рішення та дії. На думку цих представників влади, ми маємо вірити у ту маячню, яку нав'язує московська пропаганда і проціджувати свій світогляд через ідіотські «аксіоми» про те, що:

• збройні сили РФ ніде не воюють;

• в гуманітарних конвоях сибірські пельмені возять, а не БК для «сепарських» Градів;

• різноманітні «бойові буряти» в Україні не обгорають;

• політичні торги з Європою навколо Маріуполя не ведуться;

• силові відомства України не переповнені агентами ФСБ, а стійко відстоюють інтереси Українців у своїй країні;

• на сході у нас АТО і внутрішньодержавний конфлікт, а не відкрита війна із зовнішнім загарбником;

• з «ополченцами» (убивцями та злодіями), відповідно до порад Європи і Мінських угод, потрібно домовлятися, а не заганяти їх у землю.

Націоналісти достовірно знають, що про селище Широкине придумано велетенські гори інформаційного бруду з однією метою — підготувати світове суспільство до «тихенької» здачі одного портового міста на Азовському морі. Такий собі подарунок Путіну за рахунок України.

Мирні заклики «не провокувати загарбника», як це було в Криму, вже не застосовуються, адже патріотів, які тримають в руках зброю, не обдурити.

Тому і випірнув загадковий план «демілітаризації Широкиного» не з подачі Києва, і навіть не Москви, а з подачі... Європи та «ОБСЄ».

Не важко зазирнути в недалеке минуле, щоб пригадати, як генералітет ЗСУ вмить зробився мирним і почав переконувати в першу чергу озброєних патріотів в тому, що відступ військ з пануючої широкинської дуги в бік міста Маріуполь принесе мир і спокій всій Україні. Московський агресор заспокоїться, а дегенерати — Захарченко, «Моторола», «Гіві» і подібні, які ніколи в житті своєму нічого конструктивного не робили, підуть працювати на благо суспільства. Та патріоти, навчені Іловайськом і Дебальцевим, не повірили цим запевнянням і озвучили неспростовну істину:

злодія замирить не «не провокування» і не здача мирних сіл і міст, а лише куля в голову!

У владних кабінетах з вуст «великозіркових» генералів і «каліброваних» політиків звучать мантри про «могутність» озброєного ядерними боєголовками ворога. Те, що такі словесні пасажі деморалізують Український народ, чомусь ні генералів, ані названих політиків не хвилює. Вони навіть дивуються тому, що патріоти своїми героїчними вчинками на фронті і впертим волонтерським рухом спростовують їхні твердження і мобілізують націю на безкомпромісну боротьбу з віковічним ворогом.

Більше того — в Києві можна часто почути підспівування тим потокам брехні, що продукуються в Москві.

З точки зору московської пропаганди, Українців, як нації, не існує.

Щоб переконати в цьому нас, та й весь світ, Кремль витрачає шалені кошти, щоб тільки перекричати голоси патріотів України. І влада, певне, не відаючи навіть про таке поняття, як обов'язок перед Батьківщиною, підіграє агресору. Вона стверджує, що ми програємо «інформаційну війну» і нічого не робить для того, щоб Українців почув світ. І таке діється, хоча це і звучить парадоксально, тому, що саме Українські патріоти виграють інформаційну війну! Адже сказано мудрецями, що

Правда, промовлена навіть шепотом, завжди могутніша за найкрикливішу Кривду.

Це настільки є очевидним, що генерали не знають, що з Правдою робити, тому й пропонують припинити вести дискусії відносно їхніх дій і планів.

ПРАВО НА ЗБРОЮ

Людині, що живе в спільноті, не має надаватись право без обов'язку.

Якщо хтось відмовляється виконувати обов'язок громадянина захищати Вітчизну — він повинен автоматично втрачати й право вирішувати її долю будь-яким чином.

Тому:

• донецький міліціонер, який рік тому не захищав свій райвідділ від проросійського кримінального елементу, в одну мить втратив не тільки право носити зброю, а й право на життя серед нас;

• посадовець, який не освятив своїм наказом обов'язок захисту Батьківщини, не має права на посаду в ній;

• пенсіонер, який горлав на мітингах «Путин приди!», однозначно втратив право отримувати пенсійне забезпечення з Українського пенсійного фонду;

• викладач, який спотворює історію і паплюжить Українську націю, теж не має права на працю в Українських навчальних закладах. Він, звичайно, має право на «точку зору», але його «точку зору» нехай оплачує Москва, а не Україна.

Пан Порошенко заявляє, що не допустить діяльності недержавних військових формувань. І це було б винятково вірним рішенням, якби озброєні владні структури Української держави міцною рукою:

• вигнали з Луганська, Донецька і Криму московського загарбника;

• перекрили не дуже таємні шляхи контрабанди й злочинної міграції через Україну;

• викорінили корупцію зі всіх високих і низьких владних коридорів;

• повимітали із суддівського корпусу всіх безсоромних, непатріотичних, антигуманних і злодійкуватих;

• захищали і оберігали бізнес порядних людей і не «кришували» (слово ж яке неукраїнське й бридке) тих, хто сидить у Верховній Раді і вже з десяток років поспіль керують недержавними військовими формуваннями з вишколених бойовиків.

І очевидно, що патріоти, які за покликом серця взяли до рук зброю і вступили у бій з московською ордою тоді, коли озброєні владні структури розгублено втрачали Крим і схід України, тепер мають право на те, щоб вирішувати всі проблеми в Україні, які не здатна була вирішити влада протягом чверті століття.

З цим твердженням абсолютно згодне мирне працююче Українське суспільство.

Адже тут аксіома — право на зброю повинні мати винятково ті люди, які разом з нею беруть на себе і чисельні обов'язки:

• захищати Батьківщину від іноземних загарбників;

• захищати справедливість, життя і спокій народу України;

• захищати економічні і культурні інтереси Української нації у всьому світі.

Коли описане втілиться (а це врешті-решт станеться, заявляють націоналісти), то зникне право сильного (озброєного) і з'явиться право справедливого й совісного!

Оберіг

ЗБРОЯ НАЦІОНАЛІСТІВ

НА ВІСТРІ НОЖА

Людство використовує ніж з прадавніх часів. Ніколи не буде зайвим мати в кишені ножа для захисту себе й близьких людей. Олександр Воробей — один з тих, хто робить з «поножовщини» повноцінний спорт. Він перетворив ножовий бій на мистецтво. Олександр брав участь у воєнних діях. Після поранення, яке унеможливило подальшу службу, почав активно займатись тренуванням добровольців, зокрема й бійців полку «Азов».

За чашкою кави у редакції «Чорного Сонця» хлопець кремезної статури розповідає про своє найбільше захоплення — ножовий бій. Ніж, як і пістолет, урівнює суперників. Фізична статура та сила під час бою на ножах не мають вирішального значення. Головну роль відіграє витримка та спритність. За допомогою певних технік нівелюються переваги суперника. На нічних вулицях ножовий бій показав себе як найефективніший вид захисту. Навички володіння ножем незамінні як в цивільному житті, так і на війні. Саме тому було прийняте рішення провести тренінг з ножового бою для бійців «Азова».

— В полку є кілька моїх друзів, які вже займались ножовим боєм. Вони запрошували провести тут курси, але досі не виходило. Останній рік в Україні спортивне життя не було надто активним. Спочатку Майдан, потім війна. Але зараз ми потроху набираємо обертів. Нещодавно ми проводили змагання. Також почали займатись тренуванням спецпідрозділів. Тренували роту «Східний Корпус», батальйон «Київ-2», спецназ Національної гвардії.

Коли ми тренували бійців і в них почали формуватись деякі навички, необхідно було влаштовувати спаринги, змагання й чемпіонати. Одна справа, коли б'єшся з товаришами — там ви пострибали трохи і пішли пити чай. Зовсім інше — коли доводиться мати справу з незнайомими людьми. Це питання не тільки навичок, а і психології, адже треба протистояти якимось людям, які щиро хочуть побити тебе, — говорить інструктор.

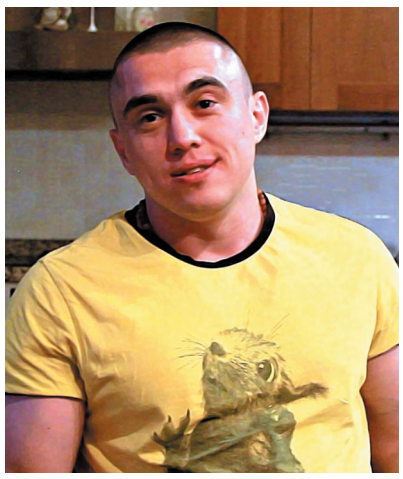

Інструктор ножового бою Олександр Воробей

Вже проведені тренування Розвідувально-диверсійної роти полку «Азов». Надалі заплановані інструктажі й для інших підрозділів.

До війни Олександр тренував людей у власному клубі, власноруч виготовляв прекрасні ножі. Саме такі ентузіасти й перетворили ножовий бій на мистецтво, весь час вдосконалюючи його та генеруючи нові техніки. Сьогодні ножовий бій стає дедалі більш популярним.

— У нашому клубі Blade Brothers навчають трьом видам ножового бою. Перший вид — спортивний бій. Це спорт, поєдинки за правилами. Той самий бокс, але з ножами. Інший вид — вуличний ножовий бій, тобто те, що можна використовувати в умовах міста. На вас напав хуліган, і ви маєте відстояти своє життя. Третій вид — це «військовий» ножовий бій. Ідея створити останній вид виникла після початку війни, коли я і побратими зібрались обговорити можливість застосування ножа в умовах сучасної війни. Там є певні особливості, адже всі в бронежилетах, розгрузках. Бійці не можуть пересуватись так швидко, як на змаганнях. Але у всіх трьох видах ножового бою основа — це класична спортивна система, так само, як в боксі, — пояснює Олександр.

Гість редакції вражений полком «Азов». За його словами, на тлі деяких армійських частин, які називаються «регулярними», дисципліна та вишкіл азовців, більшість з яких до війни були цивільними людьми, дивує. Заслуговує на увагу й система відбору бійців до полку — спочатку тренувальний табір, а потім навчання в самому полку. Така організація відбору рекрутів дозволяє відбирати справді мотивованих солдат, а не гнатись за чисельністю. Це феномен добровольчого руху.

— Добровольчий рух врятував країну навесні-влітку 2014 року, коли армія була небоєздатна. Поки військо роззброювали прямо в частинах в Криму та на Донбасі, добровольці захоплювали ворожі блокпости з МГМ (масо-габаритними макетами зброї) та мисливськими рушницями. Мені важко порівнювати участь в тодішніх бойових діях ЗСУ та добровольців, але те, що ми вчинили потужний опір загарбникам, показало всім, що тут є багато людей, готових захищати свою Батьківщину. Ми цим надали армії моральний приклад та час зібратися, — говорить Олександр.

Розмова плавно переходить на особисте. Олександр згадує свій бойовий шлях, розповідає про зачистку Пісків. Він часто думає про війну, про долю України. Націоналізм став дороговказом для нього, адже тільки ідеологія, орієнтована на Українську націю, може привести нашу країну до перемоги.

— У мене невеликий бойовий досвід, якщо чесно. Я вже на першому бойовому виході отримав поранення. Ми зайшли в Піски, почали зачищати двори, і в якийсь момент я «зловив» два ВОГ-и і кулю в ноги. Тоді для мене це все закінчилось. Тепер я не можу воювати. Слава Богу, я ходжу, але вже не стрибаю та не бігаю. Я змирився з тим, що на війну вже не піду, і тому зосередився на тренуваннях хлопців. Війна — це багатогранне явище. Деякі люди допомагають грошима, хтось воює. Я буду тренувати хлопців, вносити свою частинку у спільну справу. Само собою, на сучасній війні ножами не воюють. Але якщо мої курси допоможуть зберегти хоч одне життя, значить, це все недаремно.

Наприкінці розмови гість побажав бійцям нашого полку удачі та наснаги й висловив вдячність за неймовірний подвиг оборонців України.

— Зазвичай всі бажають повернутись живим, маленькі дітки навіть малюють малюнки і передають їх воякам, я бачив багато таких в їдальні на базі «Азову». Але я побажаю вам вбити всіх ворогів. Не буває миру без перемоги, а перемога неможлива без знищення ворога. Цивільним громадянам я хочу побажати не бути байдужими і не вдавати, що війни в нашій країні немає. Тільки завдяки нашим захисникам в тилу тихо та спокійно. Війна — це тяжка праця. Бувають моменти героїчні, але загалом служба нудна й важка. Тут немає розваг, можуть погано годувати, і саме тому треба всіляко підтримувати наших воїнів.

Розмовляв Миргородець

ЗБРОЯ НАЦІОНАЛІСТІВ

ГРАНАТИ

Важливим елементом озброєння під час багатьох бойових операцій із зачистки вулиць і приміщень є гранати. Більшість добровольців полку «Азов» дізнаються про їх типи та застосування безпосередньо на полігонах від своїх інструкторів. Для решти зацікавлених пропонуємо короткий огляд найпоширеніших гранат, які ми використовуємо у бойових діях проти інтервентів та терористів на сході України.

Ф-1, РГД-5 (ручна граната дистанційна), РГН (ручна граната наступальна), РГО (ручна граната оборонна). Саме ці гранати довершують ефективність стрілецької зброї під час операцій. Дві останні — РГН та РГО — використовуються в основному тільки в РФ. Але так сталось, що ми маємо і їх.

ЩО ВСЕРЕДИНІ?

Тротил, або тринітротолуол (ТОЛ), який містять гранати Ф-1 та РГД-5 практично абсолютно безпечний при багатьох маніпуляціях: його можна колоти, кришити, варити, плавити, палити. Свого часу після II Світової війни тротилом подекуди топили пічки. Для вибуху тротилу необхідна достатньо потужна детонуюча реакція — тобто вибух, що провокує ще більший вибух тротилу. Сама речовина тринітротолуол є, умовно кажучи, відходами виробництва нафтопродуктів. Теоретично, максимальний термін придатності тротилу складає 10 років, проте практично цей показник майже необмежений. Тротил не втрачає своїх властивостей і протягом більшого терміну.

Тротил часто використовується в мінах, проте тоді до нього додають гексоген — вибуховий порошок, для якого тротил слугує стабілізатором для попередження випадкової детонації, та алюміній, який підвищує температуру реакції і цим збільшує вибуховий ефект.

Граната Ф-1 містить 60 грамів тротилу. Маса гранати становить близько 600 грамів. Кидок цієї гранати зазвичай складає від 25 до 45 метрів. Розліт уламків — до 200 метрів. Саме цю гранату називають «лимонкою». Граната далеко не завжди колеться по відокремлених шматках. Часто вона просто розколюється навпіл. До речі, відсоток того, що вона прилетить у точку, в яку була кинута, як виявляється, достатньо невеликий. Задля забезпечення особистої безпеки цю гранату слід кидати з-за укриття (наприклад з-за стіни, окопу або з-за бронемашини).

Граната РГО начинена порошковим гексогеном. Багато хто уникає використання саме цієї гранати через специфічний пластмасовий запал, який відрізняється від запалу УЗРГМ, що використовується з гранатами Ф-1 та РГД-5. Цей пластиковий запал містить одразу дві системи детонації. Одна спрацьовує після спливання визначеного часу, інша — одразу після удару гранати об землю або щось інше. Існує міф, що під час мінометного обстрілу такі гранати самовільно вибухають.

— Якщо міномет влучить настільки близько, то буде вже «по барабану», чи розірветься граната, чи ні. Тим більше, всі про то говорять, але ніхто того не бачив, — розповідає зброяр полку «Азов» Бабай.

Граната РГО була розроблена спеціально для гірської місцевості. Радіус розкиду уламків — лише 16–17 метрів, але уламки металевої оболонки з відокремленими насічками частинами дуже дрібні й можуть завдати більшої шкоди, ніж від гранати Ф-1.

Як вже згадувалось, граната використовується із запалом, що має подвійний детонатор: перший містить сповільнювач і детонує заряд гранати приблизно через 4 секунди після того, як висмикнуто чеку й відпущено ручку гранати. Другий спрацьовує миттєво, але за умови, що граната зазнала удару після того, як була кинута. Важливою є властивість гранати не детонувати після незначних ударів, які можуть траплятись, коли солдат впускає гранату на землю під час, наприклад, бігу. Московська недодержава хоч і любить посилати своїх солдат «на м'ясо», проте від подібних безглуздих самопідривів їх все-таки застрахувала.

Запал-детонатор гранат РГН та РГО однаковий і, всупереч поширеній думці, досить безпечний. Навіть коли пластмаса, з якої виготовлено запал, з часом пересихає і тріскається, він навряд чи вибухне. Якщо, звісно, не проводити з ним ненормальних маніпуляцій: не ламати навмисне, не штрикати капсуль всередині запалу.

Граната РГН має радіус розльоту уламків 8–9 метрів. Корпус зроблений з алюмінію й може після розриву заряду завдати мінімальної шкоди. Основний ефект цієї гранати — світлошумовий. Проте ворог не знає, яку саме гранату йому кидають, тому намагається сховатись.

ТОП ГРАНАТ

Найбільш вживані гранати — Ф-1 та РГД-5. Проте остання користується навіть більшою популярністю через свою меншу вагу у порівнянні з Ф-1 і більш ергономічну округлу форму. Всередині неї той же тротил, схований під шар чавуну, який розлітається на уламки, що завдають чималої шкоди.

— Під час боїв в основному ніхто не розраховує, що ворога порубає уламками. Основна ціль застосування гранати — виманити ворога на певну позицію, а тоді вже можна допрацювати автоматами, — розповідає зброяр Бабай.

Вкрай рідко, але в боях використовуються також протитанкові гранати РКГ-3Е або РКГ-3ЕМ. Багато хто не користується ними, вважаючи їх небезпечнішими за інші типи гранат, проте все якраз навпаки. Така граната має 4 ступені захисту.

— Для того, щоб вона спрацювала, потрібно спочатку висмикнути кільце. То перший захист. Далі в гранаті є кулька, яка випадає тільки, якщо замахнутись, і лише тоді пружина знімає другий захист. Тоді відлітає чека — третій запобіжник, після чого під дією пружини вилітає парашут. Тільки після того, як зникає натяг парашута, тобто граната приземляється, парашут складається під дією латунного грузика, тоді спрацьовує механізм і граната розривається, — говорить Бабай.

Пробивна здатність такої гранати сягає 230–250 міліметрів броні. Кумулятивна воронка всередині гранати спрямовує заряд, вивільняючи пробивну силу. Таким чином, граната не пропалює броню, як деякі вважають, а пробиває її кумульованим тиском у кілька тисяч атмосфер. Основною причиною страху використовувати таку гранату є відстань, на яку вона кидається, а це приблизно 30 метрів. Тобто, фактично це граната смертника.

Наполеон стверджував, що перемога на три чверті визначається бойовим духом, проте системне і довершене озброєння — важливий фактор успішної війни проти загарбника. Полк «Азов» ефективно використовує всі типи зброї: від гранат до танків, маючи в арсеналі ще найпотужнішу зброю, якої позбавлений ворог — високе почуття любові до України, яке дає нам найвищий рівень бойового духу й незабаром подарує перемогу!

Вирій

ІСТОРИЧНА ПАРАЛЕЛЬ

ЧИ БУЛИ КОЗАКИ ДЕМОКРАТАМИ

В дореволюційній, радянській і сучасній історіографії активно просувається хибна теза про те, що козаки були істинними демократами, які боролися за рівні політичні права для всіх.

Видатний історик Володимир Антонович писав, що Українському народові притаманний «принцип широкого демократизму і визнання рівного політичного права задля кожної одиниці суспільства […] нарешті отся ж провідна ідея вельми рельєфно визначилася в козаччині, а ще виразніше із погляду запровадження і зреалізування її в життю — у Запорізькій Січі». Подібної позиції дотримувався Грушевський, Костомаров і Драгоманов.

Проте, деякі факти з їх особистого життя дають підставу вважати тезу про демократичність козаків вигаданою або спеціально викривленою.

Справа в тому, що 90% Українських істориків Російської імперії, які власне закладали базу для історії Українського козацтва, були соціалістами або прихильниками соціалістичних ідей.

Наприклад, Драгоманов вказував на шкідливість централізованої держави і в своїх твердженнях був близький навіть не до соціалізму, а до анархізму. Грушевський був соціалістом-федералістом, а Костомаров захоплювався лівацькими ідеалами Французької революції.

Відповідно на їх роботі лишався слід їх ідейних і світоглядних бачень, від чого постраждала історія Українського козацтва.

Насправді, козацтво було привілейованим суспільним станом як у межах Речі Посполитої, так і в межах Вольностей Війська Запорізького Низового і Гетьманщини.

Козацтво ніколи не виступало за майнову, політичну, релігійну чи ще будь-яку рівність.

Козаки у всіх трьох означених вище державах не сплачували податків та не виконували трудових повинностей. Головною справою життя козака була війна. Він обстоював козацькі вольності, які передбачали, що над козаком має владу лише його гетьман, генеральна і старшинська ради, його полковник та його козацький суд.

Брати участь у виборчих процесах та претендувати на владні посади на Запорізькій Січі і в Гетьманщині мали право лише представники козацького стану. Своє право вирішувати долю держави вони обґрунтовували правом крові, яку вони проливають за Русь-Україну.

70% населення Гетьманщини не мало права голосу, бо не належало до козацького стану.

На момент зруйнування Запорізької Січі і скасування Вольностей Війська Запорізького Низового в 1775 році там проживало декілька сотень тисяч чоловік. З них лише 15 тисяч мали право голосу, оскільки належали до козацького стану.

Козаки сповідували рівність лише всередині козацького стану. Запорізька козацька республіка була відродженням Спарти на теренах Русі-України. В Спарті право голосу мали лише «гомеї», що з грецької значить рівні. Це були вояки та ветерани, які складали близько 10-20% населення. Спарта зупинила Перську імперію, Запорізька Січ зупинила просування Османської імперії. Це досягнення відбулося не завдяки демократії, а завдяки авторитарним гетьманам і кошовим отаманам та побудові козацької держави за військовим принципом.

Недарма Іван Мазепа та його наступники починали очищати козацькі лави від покозачених селян. Коли починалась війна, то виявлялось, що великі покозачені маси селянства не бажали йти на Крим чи на Туреччину, обравши плуг замість меча. Проте держави здобувають і захищають ті, хто орудують мечем. Вони забезпечують мир і можливість вільно працювати тим, хто обрав плуг та розбудовує державу мирним шляхом.

Про зрівняння прав Руського (Українського) народу з іншими народами теж казати не доводиться. Богдан Хмельницький, Іван Виговський, Юрій Хмельницький укладали такі угоди з сусідніми державами, які гарантували перебування на вищих владних посадах лише представників Руського народу.

Більше того, гетьмани Богдан Хмельницький та Пилип Орлик, творець Пактів і Конституцій прав і вольностей Війська Запорізького, законодавчо забороняли проживати в Україні іновірцям.

Єдиним гетьманом, який прийшов до влади з закликами майнової і політичної рівності був Іван Брюховецький. Сталося це під час Руїни в 1663 р. Гетьман Брюховецький був найбездарнішим гетьманом усіх часів.

Івана Брюховецького було обрано на Чорній Раді в 1663 р. Чому «чорна»? Так її назвали самі козаки, які в 1668 р. скинули Брюховецького і вбили. Чорна, бо в ній, крім козаків, взяли участь селяни і міщани. Саме завдяки підтримці останніх він став гетьманом, більшість козацтва навпаки схилялася на користь його супротивника Якима Сомко.

На козацькій раді він влаштував різанину своїх супротивників (до цього козаки ніколи не вирішували питання обрання гетьмана на раді зброєю). Він добровільно погодився на масштабне урізання прав Гетьманщини на користь Московського царства, внаслідок чого Козацька держава перетворилася на автономію з обмеженими правами в середині царства, що було оформлено в Московських статтях 1665 р.

Музейна картина «Козацька рада»

Щоб зрозуміти всю зраду національних інтересів звернімося лише до двох статей цієї угоди:

1) козаки не мали права обирати гетьмана без наказу царя;

2) все некозацьке населення України передавалося у пряме володіння царю.

Московські статті Брюховецького дуже підірвали державний суверенітет Гетьманщини і створили жахливі умови влади в Україні для всіх наступних гетьманів. Саме завдяки угоді «демократично обраного» гетьмана Москва отримала інструмент для подальшого згортання козацької автономії. Перебороти результати дипломатичного провалу Брюховецького не вдасться навіть Івану Мазепі, досвідченому дипломату й політику.

Підсумовуючи, ми проходимо до висновку, що козацтво було правлячим станом Руського народу в Україні. Свою владу воно обґрунтовувало правом крові і меча, ділити її ні з ким воно не збиралося, проте і пригнічувати селян, міщан і духовенство — також. Єдиний демократично обраний гетьман наробив стільки лиха, що виправити його не змогли усі гетьмани протягом наступних 130 років.

У нашому гімні є слова, що всі ми є козацького роду. Козаки були противниками окремих негативних і руйнівних принципів демократії. Чому їх маємо підтримувати ми?

Русин

ПОСТАТЬ ІСТОРІЇ

НА СВОЇЙ ЗЕМЛІ У ЧУЖІЙ КРАЇНІ

У час теперішньої, вже чергової, російсько-української війни на думку мимоволі сходять ті постаті, які все своє життя віддали на вівтар свободи Української держави, які заплатили велику ціну в ім'я Українських цінностей та ідеалів.

До таких можна віднести професора історії Миколу Миколайовича Кравця. Професор Кравець жив і творив у важливі періоди Української історії XX ст. Його постать як професора вплинула на багатьох студенів, які згодом продовжили справу свого вчителя вже в роки Української незалежності.

Він народився на Холмщині — Українському краї, якому судилося бути поза Україною. Можливо, саме тому холмщаки так трепетно бережуть Українське, без пафосу. У них завжди була непідробна туга за Українською державою. Їй вони підпорядковували все своє життя. Це була їхня заповітна мрія. Для значної частини холмщаків вона збулася. Але збулася коштом існування Холмщини поза Українською державою (нині Холмщина знаходиться у складі Польщі). Тому невимовна печаль оповила холмщаків, «з журбою радість обнялась…». Їхня мала батьківщина перебуває в іншій державі. Більшість їхніх сіл знищена. Мало сліду Українського залишилось у тих поселеннях.

Тому так холмщаки гуртуються поміж собою, тримаються один одного.

Мабуть, тому холмщаки глибше бачать Українські проблеми. Їх біль є їхнім дороговказом, застереженням для того, аби робити все, щоб вберегти державу.

З дитинства Микола Кравець любив книгу та навчання. Після закінчення середньої школи продовжив навчання у Грубешівській вчительській семінарії. Там, до речі, оволодів грою на скрипці. У період окупації німецькими військами Холмщини був членом молодіжної ОУН (псевдо Левченко). У цей час здійснив свою пробу пера — написав оповідання про запорізьких козаків.

Після приходу совєтських військ юний Микола із родиною в 1944 р. був депортований на Дніпропетровщину — у село Апостолове. Майбутній вчений закінчив Нікопольське педучилище та рік працював у сільській школі вчителем. У вересні 1946 р. вирушає на Волинь і вступає до Луцького педінституту. Згодом продовжує навчання на історичному факультеті Львівського університету та працює вчителем історії на Волині, а невдовзі директором школи у м. Берестечку.

У 1952 р. життя Миколи Кравця кардинально змінюється. Він вступає до аспірантури Інституту суспільних наук Львівського університету. Керівником дисертації на тему «Боротьба трудящих мас Волині проти соціального і національного гноблення за возз'єднання з Українською РСР» став професор Іван Крип'якевич, відомий Український історик (1886-1967 рр.), автор синтетичної Української історії від найдавніших часів. Цей досвід спілкування з учнем Михайла Грушевського був доленосним для молодого вченого. Служіння Українському народу від Івана Крип'якевича передалося на життєвий та професійний шлях Миколи Кравця.

Його талант забезпечив вченому швидке наукове зростання. Вже у 1965 р. він був доктором історичних наук, захистивши докторську дисертацію на тему «Селянство Східньої Галичини та Північної Буковини в другій половині XIX ст.» Здавалось, безхмарне майбутнє стелиться перед 37-літнім доктором наук. У 1969 р. професор Кравець очолює кафедру історії УРСР Львівського університету. Молодий історик, повний сил, ентузіазму, розпочинає важливу справу — донесення до молодих

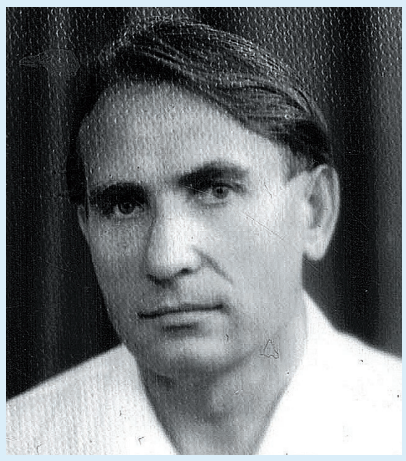

Микола Кравець

людей правди про Українське минуле, викрешуючи в їхніх серцях патріотизм і любов до рідного краю. Але позиція Українського історика не сподобалась совєтському лоббі на факультеті та в університеті.

Ситуація для вченого ускладнилася тим, що професор мав великий авторитет поміж студентів, і атмосфера, яка плекалася М.М. Кравцем, призвела до життя студентський науковий гурток з Української історії. На кафедрі професор вивісив портрети Українських гетьманів, що на той час було ознакою громадянської позиції та неабиякої мужності.

Вчений зацікавив студентську молодь історією козаччини, яка стала предметом їх наукових пошуків. Все це спричинило цькування професора з боку українофобів. Дедалі більші хмари нависали над ним. Почалися погрози звільнення з роботи та арешту. І ось влітку 1972 року, в період сумнозвісної маланчуківщини, професор змушений був покинути Львів. На той час професор Кравець був автором книг «Нарис робітничого руху в Західній Україні в 1921–1939 роках», «Селянство Східної Галичини та Північної Буковини другої половини XIX ст.», «Іван Франко — історик України». Наступні три роки Кравець працював у Чернівецькому університеті завідувачем кафедри історії УРСР та СССР. Але й тут його допікали звинуваченнями в націоналізмі.

Іноді згадую ті студентські часи, коли відвідував заняття професора Кравця. Скільки ще зробив би професор та взагалі національна інтелігенція, якби вони жили у власній державі, без запроданців, зрадників, без совєтської облуди. Скільки було би видано та осмислено історичних джерел, написано книг, статей, скільки б виховано Українців з почуттям власної національної та людської гідності. А так вони працювали аби підготувати лише ґрунт до формування держави. Як прикро, що вповні не розкрили себе, були обмежені обов'язковими догмами марксистсько-ленінської ідеології, яка накидала їм наперед задані висновки.

Працюючи у внутрішній ізоляції, не маючи можливостей спілкування, обміну інформацією, методологією зі своїми західними колегами, Українські історики перебували у своєрідному гетто, яке маргіналізувало та мінімізувало їхні інтелектуальні зусилля. І тому сьогодні ми повинні пам'ятати імена тих, які ціною власного життя в роки Української бездержавності вірили в Україну, віддавали їй себе, часом без жодної надії на перемогу, і сміливо можуть повторити, деякі вже з небес, шевченкове: «Ми просто йшли; у нас нема Зерна неправди за собою».

Подолянин

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

www.facebook.com/groups/bs.azov
www.vk.com/chorne.sonce
www.twitter.com/csredaktor

Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Обробка обкладинки Яра
Розповсюдження Сцила
Технічні редактори Руда, Лисиця

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій